

КАМАРА НА СЛЕДОВАТЕЛИТЕ В БЪЛГАРИЯ

1797 София , бул. „Д-р Г..М.Димитров № 42”, тел.(02)982 61 63, факс (02) 982 62 10, camsled@nsls.bg

Рег.№...5.....екз.№...1...

София, 26.04......2016 г.

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Дх. № 164 КД 4106

Дата 27.04.16г.

ДО
Г-Н БОРИС ВЕЛЧЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КС
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
на № 105 кд/05.04.2016 г.
вх.№ 7/ 08.04.2016 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ВЕЛЧЕВ,

Приложено, изпращам Ви становище на Камарата на следователите в България по к.д. № 4/2016г. образувано по искане на тричленен състав на Върховния административен съд за установяване противоконституционност на разпоредбите на чл.230, ал. 1 и ал.2 от Закона за съдебната власт, (обн., ДВ, бр. 64 от 2007 г., посл.изм. ДВ бр.14 от 2015 г.).

ПРИЛОЖЕНИЕ : Съгласно текста – 3 страници.

ЗАМ.ПРЕДСЕДАТЕЛ:
НА К С Б

(Вл. Петров)

СТАНОВИЩЕ

На Камарата на следователите в България (КСБ), относно образувано конституционно дело № 4/ 2016 г. по искане на тричленен състав на Върховния административен съд, шесто отделение, за установяване противоконституционност на чл.230, ал.1 и ал. 2 от ЗСВ.

Камарата на следователите в България, представлявана от своя председател г-н Петко Петков, след като се запозна с искането на тричленния състав на Върховния административен съд, шесто отделение по адм. дело № 2106/ 2016г. и определение на КС по к.д.№ 4/2016г. от 05.04.2016г. установи следното:

Административно дело № 2106/ 2016г. на тричленния състав на ВАС, шесто отделение е образувано на 22.02.2015 г. по жалбата на Иво Веселинов Радев, прокурор от гр. Плевен, административен ръководител на Окръжна прокуратура – гр. Плевен, който с решение на Висшия съдебен съвет (ВСС) по т.23 на протокол № 22 от 30.04.2014 г., на основание чл. 230, ал. 1 от ЗСВ е освободен от заеманата длъжност до приключване на воденото срещу него наказателно производство.

Със свое определение от 21.03.2016 г., тричленният състав на ВАС решава да бъде сезиран Конституционния съд на Република България (КСБ) заради противоречието между чл. 230, ал. 1 и ал. 2 от ЗСВ, с които текстове се налага отстраняване от длъжност на магистрат извършил престъпление от общ характер, когато в първия случай това е станало при осъществяване от негова страна на съдебната власт и е привлечен като обвиняем, а във втората хипотеза, когато престъплението не е свързано с изпълнение на служебните му функции и текстове от Конституцията на Република България (КРБ), защитаващи основни права и свободи на всеки човек.

В своето искане съставът на ВАС се аргументира, че и при двете хипотези на чл. 230, ал. 1 и ал. 2 от ЗСВ продължителността на временното отстраняване от длъжност се определя единствено от продължителността на наказателното производство, което е възможно многократно да надхвърли минимално установеният по закон двумесечен срок за разследване, като през целия този период магистратът не може да упражнява трудова дейност – арг. чл. 195 от ЗСВ, респективно не подлежи и на социално осигуряване – чл. 10 от КСО и §1, т.3 от неговите допълнителни разпоредби.

Съответно са дадени примери с подобни въведени административни мерки с други закони : чл. 69 от НПК, чл. 90-92 от НК, чл. 155 от Закона за здравето, при които за разлика от хипотезите на чл. 230 ал. 1 и ал. 2 от ЗСВ е предвиден последващ периодичен съдебен контрол през разумни времеви интервали.

Предвид гореизложеното, магистратите от тричленния състав на шесто отделение при ВАС считат, че прилагането на разпоредбите на чл. 230, ал. 1 и ал. 2 от ЗСВ, с които временно се отстранява от длъжност съдия, прокурор или следовател в този им вид водят до нарушаване на основни и прогласени с КРБ права и свободи на всеки един гражданин на Република България, каквито са правото на труд (чл. 43, ал. 1 от КРБ), свободата на избор на професия и място на работа (чл.48, ал. 3 от КРБ) и правото на обществено осигуряване (чл. 51, ал. 1, предл. 1-во от КРБ).

Със своето определение от 05.04.2016 г. Конституционният съд е приел, че искането е допустимо по отношение на чл. 230, ал. 1 от ЗСВ и съответно недопустимо относно чл. 230, ал. 2 от ЗСВ, тъй като тази разпоредба не е приложимо право при решаването на правния спор по адм. Дело № 2106/ 2016 година.

Камарата на следователите в България счита, че действително разпоредбата на чл. 230, ал. 1от ЗСВ, с която временно се отстранява от длъжност съдия, прокурор или следовател, когато е привлечен като обвиняем води до нарушаване на основни и прогласени с КРБ права и свободи на всеки един гражданин на Република България, каквито са правото на труд (чл. 43, ал. 1 от КРБ), свободата на избор на професия и място на работа (чл.48, ал. 3 от КРБ) и правото на обществено осигуряване (чл. 51, ал. 1, предл. 1-во от КРБ).

Конкретен пример за това е досъдебно производство № 165/ 2013 г. на СО на СГП, пр. пр. № 12-152/ 2007 г. на СГП. На 09.05.2013 г. следовател Татяна Шарланджиева е привлечена в качеството на обвиняем за извършено престъпление по чл. 288, във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК. С решение на ВСС по протокол № 19 от 16.05.2013 г. по предложение на Главния прокурор и на основание чл. 230, ал. 1 от ЗСВ г-жа Шарланджиева е временно отстранена от длъжност „следовател в НСлС“. Фактически от този момент е прекъснато и нейното социално осигуряване, съгласно разпоредбата на чл. 10 от Кодекса за социално осигуряване.

С постановление на СГП от 09.06.2014 г. досъдебното производство е прекратено на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1, предл. 1-во от НПК. С решение по протокол № 38/ 11.08.2014 г. ВСС отказва да възстанови г-жа Шарланджиева на длъжност „следовател в НСлС“. Едва след решение № 14435/ 02.12.2014 г. по адм.д. № 11953/ 2014 г. на ВАС, с което отказът на ВСС е обявен за незаконосъобразен, с решение на ВСС по протокол № 62/ 18.12.2014 г. и на основание чл. 231 от ЗСВ тя е възстановена на работа. Налице е период на временно отстраняване от 16.05.2013 г. до 18.12.2014 г. с всички произтичащи от това негативни за магистрата последици.

Камарата на следователите в България счита, че наред с посочените по-горе нарушени : право на труд (чл. 43, ал. 1 от КРБ), свобода на избор на професия и място на работа (чл.48, ал. 3 от КРБ), право на обществено осигуряване (чл. 51,

ал. 1, предл. 1-во от КРБ), на магистрата, спрямо когото се прилага нормата на чл. 230, ал. 1 от ЗСВ в този ѝ вид, е нарушено и неговото право на здравно осигуряване, прогласено в чл. 52, ал. 1 и ал. 2 от КРБ. Съгласно чл. 40, ал. 1, т. 1, б.“в“ от Закона за здравно осигуряване „...осигурителните вноски за здравно осигуряване се внасят едновременно с осигурителните вноски на ДОО.“ Това води неминуемо до преустановяването на здравното осигуряване на отстранения от длъжност магистрат за периода на неговото отстраняване.

**КАМАРА НА СЛЕДОВАТЕЛИТЕ
В БЪЛГАРИЯ**